

PARAULA I VIDA

El ministeri laical del Catequista

El Papa Francesc amb la Carta apostòlica *Antiquum ministerium* (10.5.2021), ha instituït el **ministeri laical del Catequista** i orienta cap al futur els ministeris que fins ara eren només de lector i d'acòlit,

sense fer distincions entre homes i dones. Recentment (3.12.2021), es va publicar una Carta de la Congregació per al Culte diví, que acompanyava l'edició del Ritu d'institució de Catequistes, amb notes explicatives sobre el ministeri del Catequista, els requisits necessaris per a rebre'l i la celebració de la institució. El ministeri del Catequista és un servei estable que es presta a l'Església local segons les necessitats pastorals identificades pel Bisbe, i realitzat de manera laical, com ho exigeix la naturalesa mateixa del ministeri. Té com a fonament la condició comuna de ser batejats i el sacerdoci reial rebut en el sagrament del Baptisme. Té estabilitat i no pot ser repetit. No obstant això, l'exercici del ministeri pot i ha de ser regulat pel que fa a la durada, als continguts i a les modalitats.

Els catequistes, pel Baptisme, estan cridats a ser corresponsables en l'Església local per a l'anunci i la transmissió de la fe. «Catequitzar és, en certa manera, dur algú a escrutar aquest Misteri en tota la seva dimensió [...]. Es tracta de procurar comprendre el significat dels gestos i de les paraules de Crist, els signes realitzats per Ell mateix [...]. En aquest sentit, la finalitat definitiva de la catequesi és posar algú no només en contacte sinó en comunió, en intimitat, amb Jesucrist» (Joan Pau II *Catech. tradendae*, 5). I no serà el mateix un catequista en terres de missió que un que treballi en les Esglésies d'antiga tradició. No tots els «catequistes» han de ser instituïts, ja que aquest ministeri té «un fort valor vocacional, que requereix el degut dis-

cerniment per part del Bisbe» (AM n. 8). Per contra, és absolutament convenient que tots ells rebin, a l'inici de l'any catequètic, una benedicció o un mandat eclesial públic amb què se'ls confia aquesta funció. Ja que són veu de la Paraula, i a prop dels Lectors.

Poden ser elegits ministres catequistes entre els que realitzen de manera més específica el servei del primer anunci de la fe o en la fase del precathecumenat, quan col·laboren amb els pastors, els padrins i els diaques, per trobar les maneres més coherents del primer anunci de l'Evangelí, sensibilitzant envers la fe i la conversió. Podran guiar la pregària comunitària, especialment la litúrgia dominical en absència del prevere o diaca; l'assistència als malalts; la guia de les celebracions exequials; la formació d'altres catequistes; la coordinació d'iniciatives pastorals; la promoció humana; l'ajuda als pobres; el foment de les relacions entre la comunitat i els ministres ordenats. Aquesta amplitud i varietat de funcions no ens ha de sorprendre: l'exercici d'aquest ministeri laical expressa plenament les conseqüències de ser batejat i, en la situació particular de la presència inestable de ministres ordenats, és participació en la seva acció pastoral. Això és el que afirma el Dret Canònic (cànon 517 §2), quan preveu la possibilitat d'encomanar a una persona que no té el caràcter sacerdotal una participació en l'exercici de la cura pastoral d'una parròquia, sempre sota la moderació d'un prevere. Cal que tots ens formem perquè, en endavant, no vegem en el Catequista un substitut del prevere o del diaca, sinó un fidel laic que viu el seu baptisme en fecunda col·laboració i corresponsabilitat amb els ministres ordenats, per tal que la seva atenció pastoral arribi a tothom.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Festa de la Beata Anna M. Janer

El dia 11 de gener, a l'església de la Residència de la Sagrada Família d'Urgell, on reposen les restes de la Beata Anna Maria Janer i Anglarill, fundadora de les Religioses de la Sagrada Família d'Urgell, va celebrar-se la festa litúrgica de la beata amb una Eucaristia de la comunitat de religioses que hi viuen, presidida per Mn. David Codina, Secretari general, i concelebrada pel Rector de la parròquia, Mn. Ignasi Navarri.

Van unir-se d'esperit amb totes les religioses de l'Institut d'arreu del món, que tenen el sepulcre de la beata i la Casa de La Seu d'Urgell com a referència espiritual.

A la seva homilia, Mn. David va recordar alguns fragments dels *Pensaments, memòries, conversacions íntimes* d'Anna Maria Janer.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

APORTACIONS ECLESIALS A LA BIOÈTICA

L'Institut Borja de Bioètica

La bioètica es va introduir formalment a Europa de la mà del jesuïta P. Francesc Abel, que va fundar el 1976 la primera institució de bioètica a Europa, l'Institut Borja de Bioètica.

El Dr. Abel va comptar des dels inicis amb la col·laboració i l'aportació de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, fundant en el seu hospital d'Esplugues el primer Comitè d'Ètica Assistencial (CEA) de l'Estat espanyol.

Així ho relata el propi P. Abel: «Després de cinc anys als Estats Units, dels

quals tres i mig van ser en el Kennedy Institute —Georgetown University— de Washington D.C. (des d'abril-maig del 1972 fins a setembre de 1975), tornada a Barcelona, acabada la meua tesi doctoral, amb una idea molt clara: la de començar un centre o Institut de Bioètica copiant el model del Kennedy Institute, amb les degudes modificacions (...).

»Davant els interrogants ètics plantejats pels progressos metge-biològics calia actuar d'acord amb l'actitud que

proposa el Vaticà II quan afirma: «L'Església, que guarda el dipòsit de la paraula de Déu, d'on es deriven els principis de l'ordre religiós i moral, el que no vol dir que tingui sempre la resposta a punt per a cada qüestió, desitja unir la llum de la revelació a les experiències de tots per il·luminar el camí que la humanitat acaba d'emprendre» (*Gaudium et Spes*, núm. 33). (...).

»Vull deixar constància que a l'Hospital Matern-Infantil Sant Joan de Déu (Barcelona) ha estat el fòrum on s'ha rea-

litzat, per primera vegada, el diàleg bioètic tal com Hellegers va pensar que havia de fer-se en la clínica. L'any 1976 vaig començar a col·laborar en l'estructuració del Comitè d'Ètica Assistencial de l'Hospital Sant Joan de Déu d'Esplugues (Barcelona).»

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

PALABRA Y VIDA

El ministerio laical del Catequista

El Papa Francisco con la Carta apostólica *Antiquum ministerium* (10.5.2021), ha instituido el ministerio laical del Catequista y orienta hacia el futuro los ministerios que hasta ahora eran sólo de lector y de acólito, y sin hacer distinciones entre hombres y mujeres. Recientemente (3.12.2021), se publicó una Carta de la Congregación para el Culto divino, que acompañaba a la edición del Rito de institución de Catequistas, con notas explicativas sobre el ministerio del Catequista, los requisitos necesarios para recibirlo y la celebración de la institución. El ministerio del Catequista es un servicio estable que se presta a la Iglesia local según las necesidades pastorales identificadas por el Obispo, y realizado de forma laical, como lo exige la propia naturaleza del ministerio. Tiene como fundamento la condición común de ser bautizados y el sacerdocio real recibido en el sacramento del Bautismo. Tiene estabilidad y no puede repetirse. No obstante, el ejercicio del ministerio puede y debe ser regulado en cuanto a duración, contenido y modalidades.

Los catequistas, por el Bautismo, están llamados a ser corresponsables en la Iglesia local para el anuncio y la transmisión de la fe. «Catequizar es, en cierto modo, llevar a alguien a escrutar este Misterio en toda su dimensión [...]. Se trata de procurar comprender el significado de los gestos y de las palabras de Cristo, los signos realizados por Él mismo [...]. En este sentido, la finalidad definitiva de la catequesis es poner a alguien no sólo en contacto sino en comunión, en intimidad, con Jesucristo» (Juan Pablo II, *Catech. tradendae*, 5). Y no será lo mismo un catequista en tierras de misión que uno que trabaje en las Iglesias de antigua tradición. No todos los «catequistas» deben ser instituidos, puesto que este ministerio tiene «un fuerte valor vocacional, que requiere el debido discernimiento por parte del Obispo» (AM n. 8). Por el contrario, es absolutamente conveniente que todos ellos reciban, a principios del año catequético, una bendición o un mandato eclesial público con el que se les confía esta función. Puesto que son voz de la Palabra, y están cerca de los Lectores.

Pueden ser elegidos ministros catequistas entre los que realizan de forma más específica el servicio del primer anuncio de la fe o en la fase del precateumeno, cuando colaboren con los pastores, los padrinos y los diáconos, para encontrar las maneras más coherentes del primer anuncio del Evangelio, sensibilizando hacia la fe y la conversión. Podrán guiar la oración comunitaria, especialmente la liturgia dominical en ausencia del presbítero o diácono; la asistencia a los enfermos; la guía de las celebraciones exequiales; la formación de otros catequistas; la coordinación de iniciativas pastorales; la promoción humana; la ayuda a los pobres; el fomento de las relaciones entre la comunidad y los ministros ordenados. Esta amplitud y variedad de funciones no debe sorprendernos: el ejercicio de este ministerio laical expresa plenamente las consecuencias del ser bautizado y, en la situación particular de la presencia inestable de ministros ordenados, es participación en su acción pastoral. Esto es lo que afirma el Derecho Canónico (canon 517 §2), cuando prevé la posibilidad de encomendar a una persona que no tiene carácter sacerdotal una participación en el ejercicio del cuidado pastoral de una parroquia, siempre bajo la moderación de un presbítero. Es necesario que todos nos formemos para que, en adelante, no veamos en el Catequista un sustituto del presbítero o del diácono, sino un fiel laico que vive su bautismo en fecunda colaboración y corresponsabilidad con los ministros ordenados, para que su atención pastoral llegue a todo el mundo.

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Curs per a Formadors dels Seminaris on line, presidit per Mons. Joan-Enric Vives

Amb el lema «Formar-se per a formar: començar en el Seminari», la Comissió episcopal de Clergat i Seminaris de la CEE va organitzar un curs on line per als Formadors dels Seminaris que recentment han començat el seu servei com a acompanyants. Es va dur a terme els dies 3, 4 i 5 de gener de 2022.

A l'inici intervingueren l'Arquebisbe d'Urgell i President de la Comissió, Mons. Joan-Enric Vives, i el Vicepresident Mons. Jesús Vidal, Bisbe auxiliar de Madrid, i el curs es va anar desenvolupant amb les

diverses intervencions. Va ser seguit per una trentena d'inscrits.

La temàtica d'iniciació va versar sobre «Objectius i mitjans de la dimensió humana i espiritual», amb D. Fernando Ramón i D. Juan Carlos Mateos. També la Dra. Teresa Barrera, psicòloga, va tenir dues intervencions sobre la psicologia en la formació dels seminaristes. I també s'aprofundí sobre la persona de Jesús de Natzaret com a model del sacerdot, amb D. Fernando Ramon, i els consells evangèlics amb Mons. Jesús Vidal. El mateix Bisbe auxiliar de Madrid ajudà amb una ponència sobre la distinció entre el fur intern i el fur extern, com a àmbits de la formació, i també D. Juan Carlos Mateos sobre la vida espiritual, eix de la configuració presbiteral. Finalment, D. Sergio Requena aportà sobre el cinema com a mitjà formatiu, i D. Enrique Ybáñez sobre les noves tecnologies i la formació sacerdotal. Aquest és un curs que cada any s'imparteix en aquestes dates, amb temàtiques complementàries, i que els nous formadors dels seminaris espanyols valoren molt, perquè acaben d'incorporar-se al ministeri de la formació i necessiten formar-se de forma més específica.

Missatge per la Pau del Sant Pare

El Sant Pare Francesc va enviar un Missatge per a la 55a Jornada Mundial de la Pau, l'1 de gener de 2022, que porta per títol: «**Diàleg entre generacions, educació i treball: instruments per a construir una pau duradora**». El text català comença amb una cita d'Isaïes: «*Que en són, de bonics, per les muntanyes els peus del missatger de bones noves que anuncia la pau!*» (Is 52,7). Les paraules del profeta Isaïes expressen el consol, el sospir d'alleujament d'un poble exiliat, esgotat per la violència i els abusos, exposat a la indignitat i a la mort. El profeta Baruc es preguntava sobre això: «*Com és, Israel, que vius en un país enemic, que et fas vell en una terra estrangera? Per què et tenen per impur*

com si fossis un cadàver? Per què et poses entre els qui baixen al país dels morts?» (Ba 3,10-11). Per a aquest poble, l'arribada del missatger de la pau significava l'esperança d'un renaixement de les runes de la història, el començament d'un futur prometedor.

Encara avui, el camí de la pau, que Sant Pau VI va anomenar amb el nou nom de desenvolupament integral,

roman desafortunadament allunyat de la vida real de molts homes i dones i, per tant, de la família humana, que està totalment interconnectada.

Podeu llegir el text sencer en aquest codi QR.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «No li tinguem por als escenaris complexos que habitem perquè allà, al mig nostre, hi ha el Senyor; Déu sempre ha fet el miracle d'engendrar bons fruits (Jn 15, 5). L'alegria cristiana neix precisament d'aquesta certesa» (27 de novembre).

@Pontifex: «Quants migrants estan exposats, fins i tot en aquests dies, a perills molt greus, i quants perden la vida a les nostres fronteres!» (28 de novembre).

@Pontifex: «El servei és el que fa fructificar els nostres talents i dona sentit a la vida: de fet, no serveix per a viure el que no viu per a servir» (29 de novembre).

@Pontifex: «Les Benaurances són la constitució perenne del cristianisme, la brúixola que orienta les rutes que els cristians emprenen en el viatge de la vida. Viure-les permet que l'Evangelí sigui sempre jove i fecundi la societat amb esperança» (2 de desembre).

Mons. Vives ordena Antoni M. Serra, Diacon permanent a Balaguer

Dissabte dia 8 de gener, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va ordenar de diaca en una celebració joiosa al Santuari del Sant Crist de Balaguer, el Sr. Antoni M. Serra Canturri, fill de La Seu d'Urgell, de 53 anys d'edat, pare de família, educador a les Dominiques de l'Anunciata (Sant Francesc Coll), llicenciat en Filosofia i Teologia moral. Concelebraren amb Mons. Vives, el Vicari general de la Diòcesi i encarregat del clergat i dels diaques permanents, Mn. Ignasi Navarri, i el Vicari episcopal de Pastoral, Mn. Antoni Elvira; el Capellà Custodi del Santuari, Mn. Joan Pujol; el Rector de la Parròquia de Balaguer, Mn. Jordi Profitós; el P. Josep Lluís Iriberrí s.j. que l'ha acompanyat espiritualment; diversos preveres dels bisbats de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat; excompans d'estudis del nou diaca; els companys sacerdots de l'Arxiprestat, els tres diaques permanents d'Urgell, els seminaristes i un bon grup de fidels i familiars del nou diaca.

El Sr. Arquebisbe, a la seva família, animà el nou diaca a viure amb intensitat la nova crida que l'Església li feia a partir de la seva ordenació, seguint les lectures proclamades en aquell dia. L'Arquebisbe subratllà com Déu és amor (cf. *1Jo* 4,7-10), un amor que en la vocació concreta del nou diaca permanent, Antoni M. Serra Canturri, es concreta en la paternitat envers el seu fill Pau, present a l'ordenació, i en una nova paternitat espiritual sobre la comunitat del Poble de Déu que assumia a partir de la seva ordena-

ció diaconal amb el lliurament generós de si mateix als pobres i als marginats i a tots els fidels de la Diòcesi d'Urgell a la qual, el nou diaca, quedava incardinat per l'ordenació rebuda aquell dia. Mons. Vives comentà que, tal com ho relata l'Evangeli de sant Marc (*Mc* 6,34-44) proclamat, el nou diaca permanent ha d'ofereir a Déu els seus dons, la seva vida, els seus «cinc pans i dos peixos», perquè el Senyor la multipliqui i actuï a través d'ell.

L'Arquebisbe animà el nou diaca a tenir cura especialment dels pobres

i marginats, dels malalts, dels qui necessiten escoltar la Paraula de Déu i que els sigui anunciada, i en aquest sentit recordà a l'ordenand les paraules que li diria solemnement després en el ritu d'ordenació: «*Rep l'Evangeli de Crist, del qual has estat fet missatger; i creu el que llegeixes, ensenya el que creus i practica el que ensenyis.*»

El nou diaca permanent ha quedat vinculat, incardinat, a la Diòcesi d'Urgell, que ell coneix bé i estima, per la seva naixença i per la seva vinculació a diferents realitats com el moviment de joves d'Hora 3, el de Joves d'Urgell, o haver treballat de primera mà a la casa de colònies d'AINA. Finalment, l'Arquebisbe demanà que l'Esperit Sant davallés sobre el nou diaca perquè «*l'enforteixi amb el do de la vostra gràcia septiforme, perquè pugui complir fidelment el seu ministeri*», cosa que serà, perquè amb l'ajuda de Déu, «*escollim aquest germà nostre per a l'orde del diaconat*». El nou diaca estarà al servei la Parròquia de La Seu d'Urgell i dels pobles veïns.

Després que prometés davant el Sr. Arquebisbe i de tots els fidels la seva ferma i lliure voluntat de predicar la Paraula de Déu i de complir el seu ministeri de servei segons el voler de Crist i de l'Església, amb plena obediència al Bisbe i els seus successors, tot el Poble de Déu invocà la Verge Maria i els sants implorant la seva ajuda perquè intercedissin pel nou ministre de l'Església. A continuació tingué lloc la imposició de mans per part de l'Arquebisbe Joan-Enric i la solemne pregària d'ordenació demanant al Senyor que fes davallar damunt d'ell l'Esperit Sant perquè l'enfortís amb el do de la gràcia septiforme i pogués acomplir així, fidelment, el seu ministeri.

Un cop ordenat, fou revestit amb l'estola i la dalmàtica, aportats al Bisbe pel seu fill, Pau de dotze anys, ornaments litúrgics que signifiquen el seu ministeri de servei als pobres i a tot el Poble de Déu. A continuació, el nou diaca rebé de mans de l'Arquebisbe Joan-Enric el llibre dels Evangelis perquè visqui de l'Evangeli i el proclami en les celebracions litúrgiques i en la vida del Poble de Déu. El bes de pau de l'Arquebisbe i dels seus germans en l'orde diaconal clogué el ritu d'ordenació.

En acabar l'Eucaristia, el nou diaca s'adreçà en acció de gràcies a la comunitat reunida amb unes paraules que reflectien la seva estima a la Paraula de Déu i la seva voluntat de servir tothom en aquest nou ministeri que l'Església, per mans del Bisbe, li confia. També un germà seu, en nom de la família, va voler agrair al nou diaca el suport i amor que sempre ha aportat a la seva família i va tenir un record emocionat pels seus pares difunts que el van portar a la fe i que van traspassar a causa de la pandèmia. En acabar la benedicció final, l'ordenat va passar a venerar la Sagrada Imatge del Sant Crist de Balaguer, mentre les Gnes. Clarisses cantaven l'himne.

Sr. Antoni M. Serra Canturri

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [2Sa 15,13-14.30;16,5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. Congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

1. ■ Dimarts [2Sa 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / SI 85 / Mc 5,21-43]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates M. Anna Vaillot i Otília Baumgarten, rel. paüles.

2. □ Dimecres [Mt 3,1-4 (o bé: He 2,14-18) / SI 23 / Lc 2,22-40 (o bé, més breu: 2,22-32)]. La Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona

dels cerers i dels electricistes, altres advocacions marianes: Candela (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...; sant Corneli, bisbe.

3. ■ Dijous [1Re 2,1-4.10-12 / SI: 1Cr 29 / Mc 6,7-13]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM); sant Francesc Blanco i companys, màrtirs al Japó; beat Esteve Bellesini, prev. agustinà; beat Joaquim de Siena, rel. servita; beata M. Ana River, rel. germanes de la Presentació de Maria; beata Jose-

фина Nicoli, vg., rel. congregació de la Missió i Filles de la Caritat; beat Nicolau Saggio de Longobardi, rel. PP. Mínims.

4. ■ Divendres [Sir 47,2-13 / SI 17 / Mc 6,14-29]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelita); sant Joan de Brito, prev., i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc Pacheco, Carles Spínola, prevs., i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magín, prev., i companys, jesuïtes, mrs.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fundador; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fundadora; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana; sant Josep de Leonessa, prev. caputxí.

5. ■ Dissabte [1Re 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34]. Santa Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 6,1-2a. 3-8 / SI 137 / 1Co 15,1-11 (o bé, més breu: 15,3-8.11) / Lc 5,1-11]. Sant Pau Miki, prevere jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), màrtirs a Nagasaki (Japó, 1597); sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, màrtirs; santa Dorotea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe; festa del Sant Misteri de Cervera.

Diumenge IV de durant l'any (C)

COMENTARI

«El qui estima ho suporta tot»

Ens costa a tots deseixir-nos de les nostres idees prefabricades. Com pot parlar Déu a través d'una persona normal i corrent? Això no pot ser! Per això, com veiem a l'Evangeli el concitadans de Natzaret no volen creure en Jesús: *Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquestes paraules de gràcia. Deien: No és el fill de Josep, aquest? No volen creure, en últim terme, en l'encarnació!* Aquell home jove, que coneixien des de petit no pot ser l'enviat de Déu, el que faci realitat les promeses de la Paraula de Déu. Ens cal la fe! Creure en Déu i en els seus enviats, cosa que van fer tant *aquella viuda de Sarepta (pagana) que va acollir Elies, com el leproós de Síria Naaman (també pagà) que va creure en Eliseu.* En canvi, no van tenir fe ni les altres viudes ni els altres leprosos d'Israel, per això no van ser socorreguts. Aquesta denúncia de la manca de fe de molts del poble d'Israel i aquesta lloança de la fe d'uns pagans porta a què *els qui eren a la sinagoga el traguessin del poble i el duguessin cap a un cingle de la muntanya per estimbar-lo.* No ens agrada escoltar la veritat, reconèixer la nostra manca de fe. Però *ell se n'anà passant entremig d'ells.* Jesús no té por de dir la veritat. En ell es realitzen les paraules de Jeremies: *Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país. T'assaltaran però no et podran abatere, perquè jo et faré costat per alliberar-te.* Ho hem vist a l'Evangeli. A la segona lectura el magnífic himne de sant Pau: *l'amor ha d'acompanyar la fe: Si tingués tanta fe que fos capaç de transportar les muntanyes però no estimés, no seria res.* Però aquest amor és exigent: *El qui estima és pacient, no és presumit... no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud... ho suporta tot...* Jesús és el model suprem d'aquest amor. No va tenir en compte el desig criminal *dels qui eren a la sinagoga* sinó que va continuar predicant i donant la vida per tots ells i per nosaltres. Jesús, model d'amor pacient.

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 1,4-5.17-19)

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés a les entranyes de la mare ja et vaig conèixer; abans de néixer ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, cenyeix-te el vestit i ves a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, si no, seria jo, qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatere, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

► Salm responsorial (70)

R. *Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,31-13,13) (Versió abreujada)

Germans, el qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens, raonava com els nens; però d'ençà que soc un home, ja no m'és útil el que és propi dels nens. De moment coneixem com si hi veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 4,21-30)

En aquell temps, Jesús, a la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclatada». Tothom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retraureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafarnaüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares.» Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidón. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leproós de Síria.» En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el duqueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se n'anà passant entremig d'ells.

► Lectura del libro de Jeremías (Jer 1,4-5.17-19)

En los días de Josías, el Señor me dirigió la palabra: «Antes de formarte en el vientre, te elegí; antes de que salieras del seno materno, te consagré: te constituí profeta de las naciones. Tú cíñete los lomos: prepárate para decirles todo lo que yo te mande. No les tengas miedo, o seré yo quien te intimide. Desde ahora te convierto en plaza fuerte, en columna de hierro y muralla de bronce, frente a todo el país: frente a los reyes y príncipes de Judá, frente a los sacerdotes y al pueblo de la tierra. Lucharán contra ti, pero no te podrán, porque yo estoy contigo para librarte —oráculo del Señor».

► Salmo responsorial (70)

R. *Mi boca contará tu salvación, Señor.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,31-13,13) (Versión abreviada)

Hermanos:

El amor es paciente, es benigno; el amor no tiene envidia, no presume, no se engríe; no es indecoroso ni egoísta; no se irrita; no lleva cuentas del mal; no se alegra de la injusticia, sino que goza con la verdad. Todo lo excusa, todo lo cree, todo lo espera, todo lo soporta. El amor no pasa nunca. Las profecías, por el contrario, se acabarán; las lenguas cesarán; el conocimiento se acabará. Porque conocemos imperfectamente e imperfectamente profetizamos; mas, cuando venga lo perfecto, lo imperfecto se acabará.

Cuando yo era niño, hablaba como un niño, sentía como un niño, razonaba como un niño. Cuando me hice un hombre, acabé con las cosas de niño. Ahora vemos como en un espejo, confusamente; entonces veremos cara a cara. Mi conocer es ahora limitado; entonces conoceré como he sido conocido por Dios. En una palabra, quedan estas tres: la fe, la esperanza y el amor. La más grande es el amor.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 4,21-30)

En aquel tiempo, Jesús comenzó a decir en la sinagoga: «Hoy se ha cumplido esta Escritura que acabáis de oír». Y todos le expresaban su aprobación y se admiraban de las palabras de gracia que salían de su boca. Y decían: «¿No es este el hijo de José?». Pero Jesús les dijo: «Sin duda me diréis aquel refrán: "Médico, cúrate a ti mismo", haz también aquí, en tu pueblo, lo que hemos oído que has hecho en Cafarnaún». Y añadió: «En verdad os digo que ningún profeta es aceptado en su pueblo. Puedo aseguraros que en Israel había muchas viudas en los días de Elías, cuando estuvo cerrado el cielo tres años y seis meses y hubo una gran hambre en todo el país; sin embargo, a ninguna de ellas fue enviado Elías sino a una viuda de Sarepta, en el territorio de Sidón. Y muchos leprosos había en Israel en tiempos del profeta Eliseo, sin embargo, ninguno de ellos fue curado sino Naamán, el sirio». Al oír esto, todos en la sinagoga se pusieron furiosos y, levantándose, lo echaron fuera del pueblo y lo llevaron hasta un precipicio del monte sobre el que estaba edificado su pueblo, con intención de despearlo. Pero Jesús se abrió paso entre ellos y seguía su camino.